

ת"פ 15067/12/22 - דוד מנשה נגד ליאור בז'ה

בית משפט השלום בבת ים

תפ"מ 15067-12-22 בז'ה נ' מנשה
תיק חיצוני:

מספר בקשה: 4

בפני כבוד השופט יגאל נמרודי
מבקש/נתבע דוד מנשה
נגד משיב/תובע ליאור בז'ה

החלטה

לפניי בקשה לביטול פסק-דין שהגיש הנתבע. פסק-הדין כנגדו - שהורה על פינוי מן המושכר - ניתן ביום 15.1.2023, על-יסוד מסירה שבוצעה על פי הנטען ביום 12.12.2022, בהדבקה לאחר ביקור שלישי, במושכר.

הנתבע טען בתצהירו כי הוא לא קיבל את התביעה והוסיף: "חתימתי על אישור מסירה של כתב התביעה נגדי מיום 29.12.2022 זויפה [...] ומכל מקום הנני מצהיר כי לא קיבלתי ולא חתמתי על כל אישור מסירה" (סעיף 3 לתצהיר התומך בבקשה). לגופם של דברים טען הנתבע: "יש לי הגנה טובה"; "נכנסתי למושכר במצבו הקשה ואף שילמתי לתובע דמי שכירות" (סעיפים 8 ו-9 לתצהיר התומך בבקשה).

הבקשה, במתכונתה, נחזתה להיות בלתי מספקת. בהחלטתי מיום 17.1.2023 הסבתי את תשומת לב הנתבע לקשיים: הבקשה היא לביטול פסק-הדין מכוח חובת הצדק, היות ונטען כי החתימה המתנוססת על אישור המסירה מיום 29.12.2022 אינה חתימתו. אלא שפסק-הדין ניתן על-יסוד מסירה אחרת, מסירה בהדבקה, לאחר ביקור שלישי במושכר, ביום 12.12.2022. כן ציינתי כי הנתבע נמנע מלהתייחס בפירוט לשאלת תשלום דמי השכירות. בבקשה לא צוין כי דמי השכירות שולמו, והטיעון המתייחס לסוגיה זו בתצהיר אינו מפורט. התייחסות זו הובאה כנימוק לדחיית הבקשה לעיכוב ההליכים עד להכרעה בבקשת הביטול. התייחסות הנתבע להחלטה זו באה במסגרת "תשובת המבקש להחלטה מיום 17.1.23". במסמך זה טען הנתבע כי "לא נערכה הדבקה על דלת המושכר" (סעיף 1(א) לתשובה, לפרק המתייחס לאישור המסירה), ואשר לשאלת סיכויי ההגנה ותשלום דמי השכירות הוא טען: "כפי שעולה ממכתבו של עו"ד שרעבי מיום 17.11.22 [...] העביר המבקש למשיב אלפי שקלים כפי שעולה גם מסעיף 9 למכתב הנ"ל וראה גם ס' 10(ב) ו-(ג) על תשלומים ששילם המבקש לבעלי מקצוע [...]", וסיכם: "[...] ושילם אלפי שקלים במזומן". עוד הוא הוסיף כי באותו המכתב בא כוחו "הציע שהצדדים ישבו ביניהם ויסדירו את ההתחשבנות ביניהם" (סעיפים 1, 2 ו-4 למסמך האמור, לפרק המתייחס לתשלום דמי השכירות).

התייחסות זו, שנועדה להשלים את שהיה חסר בבקשה, אשר נסמכת על טיעון עובדתי, לא נתמכה בתצהיר, על כל הכרוך והמשתמע מכך.

התובע מתנגד לבקשה. הוא התייחס למסירה בדרך של הדבקה, שבוצעה על-פי הנטען במושכר, ואשר לשאלת סיכויי ההגנה הוא ציין כי הנתבע אינו משלם את דמי השכירות.

הדין: הזכות לביטול פסק דין שניתן במעמד צד אחד בערכאה ראשונה נתפסת כחלק מזכות הגישה לערכאות (על זכות הגישה לערכאות ראו ע"א 733/95 **ארפל אלומיניום בע"מ נ' קליל תעשיות בע"מ**, פ"ד נא(3) 577, 631-632 (1997)). על בית המשפט לאזן בין מימוש זכות הגישה לערכאות ובין האינטרס הציבורי מערכתי של ניהול תכליתי ויעיל של מערכת המשפט. בהתאם לדין, בית המשפט יבחן שני שיקולים: שיקול ראשון נוגע לסיבה למחדל; השיקול השני נוגע לסיכויי ההליך (רע"א 1958/00 **נדב נ' סלון מרכזי למכונות כביסה וטלוויזיה בבית אל על**, פ"ד נה(5) 43 (2001)). בין השיקולים מתקיימת "מקבילית כוחות": ככל שהתשובה לאחד השיקולים משכנעת יותר ובעלת משקל, כך קטן המשקל הדרוש לשיקול השני (ע"א 3645/92 **קלנר נ' לופוביץ**, פ"ד מז(4) 133, 139 (1993)). משקל עיקרי מוקנה לסיכויי ההליך.

לגופם של דברים: פסק-הדין נסמך על מסירה מסוימת (מסירה בהדבקה, לאחר ביקור שלישי, ביום 12.12.2022, במושכר; פרטי המסירה אושרו בתצהיר המוסר, התובע). בבקשה אין התייחסות כלשהי למסירה האמורה. אין די בהתייחסות למסירה אחרת, שלא שימשה בסיס למתן פסק-הדין. משבחר הנתבע להגיש התייחסות להחלטת ביהמ"ש מיום 17.1.2023, נכון היה לעשות כן בדרך של הגשת בקשה לתיקון הבקשה הקיימת. משהוגשה ההתייחסות, ובה לראשונה הובא טיעון עובדתי המתייחס למסירה שמכוחה ניתן פסק-הדין, היה על הנתבע לתמוך את אותו טיעון בתצהיר. בהיעדר תצהיר - אין לומר כי הנתבע התייחס - באופן המתחייב (בטיעון מפורט, נתמך בתצהיר) - לסוגיית המסירה. די בכך כדי לדחות את הבקשה.

אשר לסיכויי ההגנה: למעט אמירה כללית, שאין די בה, לא הובא טיעון המתייחס לשאלה האם הנתבע שילם את דמי השכירות. במסמך ההתייחסות להחלטה מיום 17.1.2023 באה התייחסות משלימה לסוגיה, כאמור, ללא שהטיעון העובדתי המתייחס לתשלומים נתמך בתצהיר. בהיעדר תצהיר, אין לקבל את הטיעון. אולם גם אם מביאים בחשבון את הטיעון, עולה כי אין די בו. אין פירוט מספק ביחס לאותם "אלפי שקלים במזומן" ששילם הנתבע לתובע; ההצעה לפיה הצדדים "ישבו ביניהם ויסדירו את ההתחשבנות ביניהם" מלמדת כי גם לשיטת הנתבע קיים חוב כספי שיש להסדירו. הטיעון היחיד שמפורט הוא זה שמפנה לסעיף 9 למכתבו מיום 17.11.2022 של בא כוחו של הנתבע, שם ישנה התייחסות לסכומים כדלקמן: 1,300 ₪ (רכישה מזון ומיטה); 200 ₪ (הובלה); 1,000 ₪ (תשלום במזומן); 2,500 ₪ (עלות שני מזגנים); 1,800 ₪ (עלות התקנת המזגנים). בסה"כ ישנה התייחסות לתשלום בהיקף כולל של 5,900 ₪. דמי השכירות החודשיים מסתכמים בסך של 3,500 ₪ לחודש, השכירות החלה בחודש אוגוסט 2022, ואין בתשלומים הנטענים כדי לבסס תשלום אפילו עבור שני חודשי שכירות. הנתבע לא הניח תשתית עובדתית מינימלית לטענה לפיה הוא נושא בתשלום דמי השכירות, וממילא - לא הראה הגנה בפני התביעה, שהרי אי תשלום דמי השכירות מקים עילה מובהקת המזכה את התובע בביטול הסכם השכירות ובפינוי הנתבע.

סיכומי של דבר: הבקשה נדחת. הנתבע יישא בהוצאות התובע על סך של 1,200 ₪. התשלום ייעשה בתוך 30 יום.

ניתנה היום, א' שבט תשפ"ג, 23 ינואר 2023, בהעדר הצדדים.

